

BISERICA FERICITĂ

POPORUL LUI DUMNEZEU
URMĂREȘTE FERICIREA AUTENTICĂ

TIM McCONNELL

CUVÂNT ÎNAINTE DE JOHN ORTBERG

Conținut

Cuvânt înainte de John Ortberg / 7
Prefață / 13
1 Să urmărim fericirea cu seriozitate / 15
2 Unde este biserica fericită / 27
3 Satisfăcuți de Cuvânt / 45
4 Instrumentul laudei lui Dumnezeu / 65
5 Rugăciunile poporului / 81
6 Buna dispoziție contează / 99
7 Comunitatea speranței fără limite / 113
8 Suferința în misiunea bucuriei / 131
9 Sărbătoarea viitoare gustată de acum / 147
10 Când biserica este lumina cerului / 161
Mulțumiri / 173
Întrebări pentru discuții în grupuri mici / 175
Note / 183
Mulțumim pentru Biserica fericită / 191
Despre autor / 195

Cuvânt înainte

John Ortberg

Dacă ne uităm la creștinul obișnuit și facem presupunerea (îndreptățită) că el încearcă să învețe de la Dumnezeu să fie asemănător cu Dumnezeu, am putea concluziona că Dumnezeu este o ființă relativ morocănoasă. Suntem atât de morocănoși încât trebuie să presupunem că Dumnezeul nostru este prost dispus și mereu necăjit. Se spune că Gandhi ar fi afirmat: „Îmi place de Cristosul vostru, dar nu îmi place de creștinii voștri. Voi, creștinii, vă deosebiți mult de Cristosul vostru.“ Îmi place de Cristosul vostru, dar nu și de creștinii voștri. Dragi creștini, ce Cristos reprezentăm în lume?

Dumnezeu nu este un Dumnezeu morocănos și prost dispus. Dumnezeu a creat toate lucrurile din nimic numai datorită dragostei Sale. Dumnezeu a creat totul bun și frumos numai pentru că așa a dorit. Dumnezeu iubește bucuria și dăruiește bucurie.

Jonathan Edwards a predicat că Dumnezeu este fericit. El a spus: „Întreaga bunătate sau glorie internă a lui Dumnezeu se găsește în aceste trei lucruri: *cunoașterea* Sa infinită, virtutea sau *sfințenia* infinită și bucuria și *fericirea* Lui infinită.“¹ Dumnezeu este atotcunoscător, perfect sfânt și perfect fericit! El nu este doar omniscient, omniprezent

și omnipotent, El este și *omnibucuros*. El se află mereu în sărbătoare. Relația noastră cu Dumnezeu este un dar. Este darul pe care ni-l dăruiește Dumnezeu ca să participăm la aceste aspecte, aceste atribute ale lui Dumnezeu: cunoașterea, virtutea și bucuria. Primim darul cunoașterii lui Dumnezeu, primim puterea de a deveni în timp sfinți cum este Dumnezeu și ajungem să participăm la bucuria lui Dumnezeu — fericirea lui Dumnezeu. Dumnezeu ne comunică aceste aspecte ale ființei Sale glorioase și noi Îi răspundem prin laude.

Unul dintre scopurile principale ale bisericii, unul dintre motivele pentru care Dumnezeu a așezat biserica pe pământ și ne-a strâns ca să facem parte din ea este ca lumea să afle cine este El privind la oamenii pe care El îi răscumpără și îi strânge într-un popor al Lui.

Reflectă adunările noastre un Dumnezeu fundamental fericit și plin de bucurie? Poți gusta să vezi ce bun e Domnul atunci când creștinii din biserica ta se adună la închinare? Reprezintă biserica ta un refugiu al bucuriei, un bastion al veseliei, un rezervor de fericire pentru comunitatea în care se află? Participi la bucuria lui Dumnezeu?

Adevărul este că noi, conducătorii bisericii, avem multe de spus despre atmosfera și cultura bisericii noastre. Nu mă adresez aici doar pastorilor, ci și învățătorilor, conducătorilor grupelor mici și ai închinării, celor care țin studii biblice, lucrătorilor cu tinerii și copiii, mamelor și taților, fraților mai mari și surorilor mai mici, precum și tuturor celor care ocupă scaunele bisericii și chiar prietenului care a venit la insistențele unui membru al bisericii. Mă adresez tuturor. Toți contribuim la atmosfera din biserică. Toți avem un rol în a face din biserică biserica așa cum este ea. Este biserica ta fericită? Dumnezeu este un Dumnezeu dătător de bucurie.

Pe lângă faptul că am citit cartea lui Tim, colaborez cu el în mod regulat. A petrecut mult timp citindu-i pe marii gânditori din diverse perioade ale istoriei bisericii, chiar și pe unii despre care abia dacă am auzit câte ceva la seminar. Îmi place cum funcționează creierul lui și sunt recunoscător pentru această resursă creștină pe care o pune la dispoziția noastră pentru a ne ajuta să ne examinăm ca trup al lui Cristos.

Activitățile pe care le practicăm împreună ca biserică au o semnificație profundă. Aceste lucruri au o semnificație mai profundă și este atât de folositor și de înviorător să te gândești la semnificația a tot ce facem ca biserică: ne adunăm, cântăm, ne rugăm, citim și predicăm Scriptura, ne bucurăm și plângem. Aceste lucruri ne umplu de bucurie și de speranță.

După ce am citit cartea lui Tim, mi-am schimbat stilul de conducere. Vreau să conduc un popor fericit al lui Dumnezeu și acest lucru înseamnă că vreau să conduc cu mai multă bucurie, fericire, exuberanță datorită lucrării lui Cristos pentru noi. Este important acest lucru. El reflectă existența unui Dumnezeu plin de bucurie pentru că poporul Lui se bucură împreună cu El.

Citește cartea. Încetează să mai fi morocănos.

Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!

Psalmul 144:15

Prefață

Titlul cărții, *Biserica fericită*, este riscant. Creștinii „liniștiți“ nu au fost educați să folosească termenul *fericit* pentru a defini credința creștină, pentru că este considerat prea frivol. Pentru oamenii din afara bisericii, „biserica fericită“ pare un oximoron. „Biserică fericită? Nu am văzut niciuna până acum.“

Dumnezeu dorește ca biserica să fie un rezervor de bucurie, un depozit de veselie și o manifestare a fericirii înrădăcinate în cer.

Biserica a fost contraculturală încă de la începutul ei. Ea nu s-a născut în lume în decursul natural al istoriei. Nu este produsul progresului omenirii, cum sunt democrația sau revoluția tehnologică. Biserica nu-și datorează nașterea lumii și destinul ei nu depinde de progresul umanității. Comunitatea credinței pe care o numim biserică a fost întotdeauna împotriva curentului culturii din acest motiv. Ea este radical contraculturală. Scopurile ei sunt diferite de scopurile lumii, valorile ei sunt deosebite de valorile lumii și fericirea ei este diferită de fericirea lumii. Biserica fericită este poporul lui Dumnezeu aflat în căutarea unei bucurii radicale, autentice, nu dependentă de lumea aceasta și căile ei.

Doresc să analizez fericirea din biserică, nu atât de mult pentru a o aduce în ea, ci de a afla cum să îi recunosc prezența. Biserica ta are misiunea de a fi fericită. Citește capitolele care urmează, analizează-ți biserica privind dintr-o perspectivă diferită și caută rădăcinile fericirii. Nu uita de scopurile comunității credinței și fi tot mai atent la ceea ce lucrează Dumnezeu în biserica ta. Poate că Dumnezeu Își face biserica tot mai fericită și nu ți-ai dat seama până acum de această realitate.

Dumnezeu dorește să-Și respecte promisiunile și să creeze oaze de oameni fericiți în această lume, oameni a căror bucurie să slujească strălucirii gloriei Sale.

Rugăciunea mea este să văd o generație de biserici fericite, pline de bucurie și impulsionate în activitatea lor de bucurie. Doresc ca bucuria produsă de ceea ce a făcut Domnul pentru noi să se reverse în inimile, familiile, bisericile și pe străzile orașelor noastre.

Noi, biserica, trebuie să fim cultura bucuriei așa cum ne-a creat Dumnezeu și trebuie să cultivăm un climat al fericirii. Biserica este o comunitate zidită pe credința că Dumnezeu este bun, Dumnezeu este frumos și Dumnezeu este vrednic de laudă. Acest Dumnezeu ne-a dat în dar viața. Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru noi. Ne-a făcut bucuroși.

Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie,
și limba de cântări de veselie.

Atunci se spunea printre neamuri:

„Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!“

Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi,
și de aceea suntem plini de bucurie.

(Psalmul 126:2-3)

Aici poti comanda aceasta carte: [click!](#)

Să urmărim fericirea cu seriozitate

*Fiecare om vrea să fie fericit, să fie binecuvântat...
Căile lui Dumnezeu și prezența lui Dumnezeu
sunt locurile în care experimentăm fericirea durabilă.*

Eugene Peterson

A îngenuncheat pe scenă. Însuși actul acesta dovedea timiditatea și stânjeneala. La liceu nu și-a găsit niciun anturaj potrivit. Era respins de toți. Familia lui era diferită. Hainele lui erau diferite. El era diferit. Cu toate acestea, a devenit cel mai eficient evanghelist pe care l-a cunoscut liceul de mulți ani.

Acum era botezat.

Tot auditoriul se străduia fără succes să-și rețină lacrimile. Pentru biserica noastră a însemnat foarte mult să vedem un tânăr de 18 ani îngenunchind la serviciul de botez. Ne rugaserăm de o vreme ca Dumnezeu să folosească biserica noastră pentru a atrage mai eficient generația mai tânără.

Nimeni nu a postat pe Twitter: „Azi avem botez“ așa cum fac din plin megabisericele din apropierea bisericii noastre, totuși, a fost o dimineață deosebită pentru noi.

Zack s-a ridicat de pe genunchi și pastorul i-a spus să se adreseze bisericii. „Vă spun sincer că eram pierdut, cu totul pierdut. Nu mi-am găsit locul nicăieri, dar am întâlnit câțiva băieți care m-au invitat la Young Life și mi-am dorit să am și eu ce aveau ei. Mi-am dăruit viața lui Cristos. Apoi am venit aici, v-am văzut pe voi și am simțit aceeași dorință. Toți păreți foarte fericiți. Mi-am dat seama că există ceva aici, ceva ce îmi doream și eu. Și acum mai doresc, dar deja simt că încep să am ceea ce aveți și voi.“

Chiar înainte să se așeze a simțit impulsul să-și concluzioneze cuvintele cu exclamația: „Isus este extraordinar!“

Un popor în căutarea fericirii

Este biserica ta fericită? Cei mai mulți dintre noi nu suntem siguri cum să răspundem la această întrebare. Ar trebui ca biserica să fie un loc fericit, nu-i așa?

Da, ar trebui. Biserica ar trebui să fie un loc al fericirii, nu pentru că noi o dorim să fie, ci pentru că Dumnezeu dorește să fie așa. Dumnezeu are planuri și scopuri pentru biserică și, chiar dacă pare ciudat acest lucru, printre aceste scopuri se include și imprimarea profundă a bucuriei în ființele noastre.

Influența bisericii asupra lumii depinde de bucuria ei.

Bucuria este disponibilă oricărei biserici, oricare ar fi dimensiunea ei, dar, cu toate acestea, ea rămâne o resursă neglijată în majoritatea bisericilor. Este timpul să-i pregătim pe creștini să răspândească bucuria în bisericile lor, să trăiască acest aspect neglijat al vieții creștine. Creștinii trebuie să fie un popor aflat în căutarea unei bucurii radicale.

**Influența bisericii
asupra lumii
depinde de bucuria ei.**

Căutarea directă a fericirii rareori duce la fericire. Totuși, motivele fundamentale pentru a fi fericiți există în fiecare biserică, dacă este o biserică adevărată. Există multe binecuvântări în activitățile obișnuite ale fiecărei biserici care rămân nefolosite. Mari sau mici, aflate în contexte diferite, vorbind limbi diferite, bisericile au un număr consistent

de tipare comportamentale atât de simple încât de multe ori rămân neobservate. Tragedia este atunci când o biserică uită de ce face activitățile pe care le face și când aceste comportamente devin ritualuri moarte sau obiceiuri la care nu se mai gândește nimeni. Fericirea pierde în climatul arid al ceremoniilor goale. Când o biserică și-a pierdut contactul cu fericirea și bucuria profunde din Cristos, este timpul să-și reexamineze aceste activități obișnuite pe care le practică membrii ei când se întâlnesc și să redescopere binecuvântările pe care ni le dăruiește Dumnezeu prin ele. Dacă restaurăm această înțelegere adecvată a realității, am putea restaura temeliele unei comunități în care sârbătoarea și bucuria sunt adânc imprimare în viețile membrilor ei.

C.S. Lewis a spus: „Bucuria este un lucru extrem de serios al cerului.“¹ *Fericirea* este un lucru extrem de serios. Cred că este necesar să învățăm această practică serioasă de a fi fericiți în viața noastră creștină colectivă din biserică. Este necesar să învățăm să luptăm pentru bucuria din bisericile noastre.

Fericirea nu este un subiect superficial. Biserica din Apus este în declin. *Biserica* a ajuns să aibă o reputație atât de rea încât unii sunt surprinși că am decis să mai folosesc acest cuvânt. Mulți pastori au început să evite pronunțarea cuvântului „biserică“ — oricât de imposibil este acest lucru — din cauză că mulți oameni îl asociază cu experiențe negative, cu vizitarea unor locuri întunecate și prăfuite, în care există puțină bucurie sau aceasta lipsește cu desăvârșire, locuri în care oamenii șoptesc și plâng în unghere întunecate. Bisericii îi lipsește fericirea.

Este timpul să readucem „fericirea“ în biserică.

O fericire mai substanțială

Oamenii devin agitați când se pronunță cuvântul *fericit*.

Când folosesc cuvântul „fericit“ mă refer la ceva mai profund decât la o simplă emoție. Cuvântul este folosit cu un sens mai filozofic. Fericirea poate fi considerată o stare emoțională superficială, produsul unei situații anume, atunci când *se întâmplă* ca lucrurile să meargă bine și acest lucru *se întâmplă* să mă facă *fericit*. Observă că totul *se întâmplă*,

adică am avut șansă sau noroc. Dar fericirea autentică înseamnă mai mult. Ea poate semnifica dorința profundă și universală a umanității care caută împlinire, binecuvântare și semnificație.

Noi nu căutăm o fericire superficială, circumstanțială. Există o fericire mai substanțială și mai profundă. Trebuie să căutăm fericirea în profunzimea ei, ceea ce presupune mai mult decât circumstanțe favorabile. Sensul mai substanțial al conceptului de fericire include și aspectul trist al fericirii, de exemplu atunci când o persoană dragă pleacă din lume, dar știm că este cu Cristos sau oboseala fericită după o zi de muncă grea și fructuoasă. Există o fericire chiar în mijlocul durerilor și luptelor. Vorbesc despre fericirea consistentă, nu de sentimentalismul superficial al momentului.

Unii preferă cuvântul *bucurie* când discută despre acest tip de fericire. Din multe puncte de vedere, voi folosi interschimbabil *fericirea* și *bucuria* sau, cel puțin, încerc să restaurez relația lor apropiată. Noi suntem obișnuiți cu despărțirea celor două concepte, fericirea și bucuria. Predică după predică, pastorii încearcă să ne convingă că este greșit să căutăm fericirea. Marea problemă, după părerea lor, este că toți oamenii doresc să fie fericiți și renunță la moralitate și constrângeri pentru o satisfacere momentană a setei după fericire. Despre fericire și bucurie se spune că sunt contrare, în încercarea de a-și dovedi părerea, prima fiind superficială, iar a doua fiind profundă. Această separare poate fi făcută la amvon, dar în realitate lucrurile stau altfel.

Termenii *bucurie*, *fericire*, veselie sunt definite asemănător în lucrările de specialitate. Așadar, care este diferența? Eu cred că *bucuria* și *veselia* se referă la ceva interior, la sentimentul că ești împăcat cu lumea și ai încredere în bunăstarea ta. Fericirea este atât sentimentul interior, cât și expresia exuberantă a acestei stări interioare satisfăcătoare. Fericirea începe în interior, dar se manifestă în exterior.

Fericirea, veselia și bucuria nu sunt forțe opuse și, cu siguranță, nu sunt asemenea straturilor gustoaselor torturi. Bucuria se manifestă peste tot, de la început la sfârșit, de jos până sus și invers. Acest lucru este valabil și cu privire la fericire. Pot exista niveluri superficiale de bucurie și fericire și ele pot exista și în adâncul ființelor noastre. Bucuria și fericirea merg mână în mână.

Putem vorbi despre bucurie. Putem vorbi despre veselie sau satisfacție. De ce nu putem vorbi și despre fericire? Eu mă bazez pe promisiunile Bibliei. Psalmistul spune că vom fi bucuroși. Pavel ne îndeamnă să ne bucurăm, Isus a spus mulțimii: „Ferice va fi de voi... Bucurați-vă și veseliți-vă“ (Matei, 5:11-12).

Nu suntem nebuni pentru că credem în fericire și o căutăm. Da, știm că viața este grea. Nu ne așteptăm ca toate zilele să fie senine și ușoare pentru că acum umblăm cu Isus. Isus ne-a avertizat în legătură cu marile dificultăți din această viață. Vor fi suferințe, dar cei care umblă cu Cristos vor avea altă percepție despre ele, știind că sunt trecătoare, că Isus le-a biruit și că, la vremea potrivită, vom avea și noi parte de victoria Lui. Chiar și suferința noastră are o dimensiune a fericirii care ar lipsi dacă nu L-am avea pe Isus.

Pastorul John Ortberg scrie: „Mântuirea sufletului tău nu se rezumă la locul unde vei merge după ce vei muri. Cuvântul *mântuire* înseamnă vindecare sau eliberare la cel mai adânc nivel al ființelor noastre aflate în grija lui Dumnezeu prin prezența lui Isus. Lumea ta se va prăbuși, mai devreme sau mai târziu. Atunci nu va conta decât sufletul pe care ți l-ai făurit.“² Viața este plină de tragedii oribile. Lumea este plină de suferință și ruină sufletească. Bisericile care promit o fericire circumstanțială permanentă răspândesc un vis fals și denaturează scopurile lui Isus. Totuși, mântuirea înseamnă „sufletul pe care ți l-ai făurit“, care se bazează pe o temelie mult mai solidă decât circumstanțele tale prezente. Această temelie este a bucuriei, o temelie puternică atât în sentimente, cât și în bucuria exprimată. Biblia numește această stare „fericire“.

Sunt oameni care vând fericirea circumstanțială, promițând recompense imediate și superficiale pentru fapte bune sau pentru îndeplinirea îndatoririlor religioase sau spirituale. Fericirea este un aspect mult mai serios pentru mine ca să cumpăr această viziune distorsionată. Vor exista greutăți, încercări, lacrimi și nu există nicio posibilitate de a le evita. Totuși, în toate aceste lucruri, dacă suntem împreună cu Cristos, avem promisiunea că vom fi fericiți chiar și în încercări.

Fericirea adevărată nu se întemeiază pe temelii situaționale. Toți cei care au avut privilegiul să meargă în călătorii misionare cunosc această

realitate. Soția mea, Abigail, și cu mine am condus cinci călătorii misionare în Kenya în ultimii zece ani și ne place să mergem acolo. Ne place și mai mult să împărtășim această experiență cu alții. Rezultatele acestor experiențe asupra formării ucenicului creștin sunt uimitoare. Un comentariu pe care l-am auzit făcut de toți cei care au fost în Kenya cu noi a fost: „Nu-mi vine să cred cât de fericiți erau cei de acolo! Nu-mi vine să cred ce credință extraordinară au acei oameni și cât de profundă este fericirea lor!”

Această surpriză provine din convingerile adânc înrădăcinate în ei cu privire la sursa fericirii lor. Copiii din comunitățile pe care le slujim acolo aproape că nu au nicio posesiune. Nu au uneori nici strictul necesar. Viitorul lor este nesigur și nimeni nu le poate promite că vor avea succes în viață, cel puțin așa cum concep occidentalii succesul. Dar cunoașterea lor despre Domnul este profundă și bogată. Când zburăm spre Africa din suburbiile moderne în care locuim, avem o tendință urâtă de a crede că acești africani nu au niciun motiv să fie fericiți. Ajungem acolo și observăm că sunt fericiți. Sunt profund fericiți cu Domnul lor. Trăiesc pe baza unei credințe bogate și robuste în Isus, fiind înconjurați de o comunitate a bucuriei care le oferă dragoste, încurajare, speranță și bucurie. Trăiesc într-o stare de fericire consistentă, pe care consumatorii materialişti apuseni nu o pot cunoaște.

Putem fi fericiți, fundamental, profund, în esență, fericiți, dacă fericirea noastră își are rădăcinile în sursa adevărată. Vor veni și lacrimile, iar valurile emoționale ne vor copleși spiritele, dar ne vom aminti de temelie solidă a bucuriei și nu ne vom pierde speranța că puterea fericirii va reveni. Prin urmare, rămânem liniștiți și calmi chiar și atunci când nu ne putem stăpâni lacrimile. Aceasta este fericirea substanțială pe care o căutăm.

Fericit sau binecuvântat

„Nu ar trebui să folosim cuvântul *binecuvântat* în loc de *fericit*“, întrebă unii. Traducerile în limba engleză folosesc foarte des cuvântul *binecuvântat* deși cuvântul din ebraică sau greacă înseamnă, de fapt, „fericit“.

Fericit și *binecuvântat* reprezintă două concepte diferite. Unul reprezintă ceea ce primim din exterior: binecuvântarea. Celălalt este o afirmație despre starea sufletului nostru: fericit.

Este adevărat că un om se simte fericit atunci când este binecuvântat, dar acest lucru nu înseamnă că trebuie să folosim „binecuvântat” atunci când ne referim la „fericit”. Dumnezeu promite că starea sufletului nostru va fi diferită datorită binecuvântării Sale. Sufletul va fi umplut de bucurie și va exprima fericirea datorită darurilor lui Dumnezeu pentru noi. *Binecuvântarea produce fericire*.

Cuvântul din Vechiul Testament care ne interesează în această privință este *asher*. Apare prima oară în Geneza, când Lea este copleșită de bucurie la nașterea unui fiu al lui Iacov (deși prin slujitoarea ei Zilpa): „Ce fericită sunt!, a zis Lea, căci femeile mă vor numi fericită.» De aceea i-a pus numele Așer [Fericit]” (Geneza, 30:13).

Cuvântul este folosit în mod repetat pentru a-i descrie pe cei care-L iubesc pe Domnul, care se tem de Domnul, care-L slujesc pe Domnul, care au gustat și au văzut ce bun este Domnul și care îi aparțin Domnului și știu că El este Dumnezeul lor. Este primul și ultimul cuvânt al unui cunoscut pasaj despre găsierea înțelepciunii (Proverbele, 3:13-18).

Cuvântul *asher* este atât de important încât este primul din cartea Psalmii. Un cercetător biblic identifică nu mai puțin de 34 de „psalmi ai fericirii”, pe baza cuvântului *asher* și a sinonimelor lui.³ Aproape toate aceste cuvinte sunt traduse în engleză prin cuvântul *binecuvântat* și termenii înrudiți lui. Ideea care se deduce de aici este că atunci când găsim cuvântul *binecuvântat* în Psalmi și în cea mai mare parte a Vechiului Testament, trebuie să știm că traducerea cea mai adecvată este *fericit*. Cuvântul din original este în cele mai multe cazuri *asher*.

Același lucru s-a întâmplat cu traducerea din Noul Testament ale termenului grecesc *makarios*. *Makarios* se traduce în primul rând prin „fericit”, dar majoritatea traducerilor din engleză folosesc *binecuvântat*. Poate că motivul este că Isus a folosit termenul acesta în Predica de pe Munte și traducătorii englezi nu au avut curajul (spre deosebire de Cornilescu; n.tr.) să traducă: „Ferițiți sunt cei ce plăng.” Frederick

Dale Bruner, un cunoscut cercetător biblic, a scris: „Este oare o veste bună să le spui celor săraci și nenorociți că ei sunt, de fapt, fericiți?”⁴⁴ Răspunsul pe care deducem că-l dă el este negativ, dar exact așa a afirmat Isus.

Există un tip de fericire în Dumnezeu care biruie tristețea și plânsul, chiar în mijlocul unor situații dificile. Citim în Iacov: „Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruii în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi *fericit* în lucrarea lui“ (1:25, sublinierea îmi aparține). Dacă am traduce prin *binecuvântat* (ca în engl.; n.tr.), nu am rămâne cu impresia că Dumnezeu va răspunde cu binecuvântări dacă facem ceea ce este bine? Acest lucru ar promova o mentalitate a neprihănirii care se obține prin fapte. Cuvântul din greacă este *makarios* (fericit). Iacov spune că vom fi *fericiți* în lucrarea noastră. Sufletul tău va fi fericit când va trăi în libertatea lui Dumnezeu despre care învățăm din Cuvântul Său, fericit *când vei face ce spune Cuvântul*. Biblia vorbește mai mult despre fericire decât ne-am dat seama până acum.

Am putea folosi cuvântul *binecuvântat* pentru a evita unele riscuri de înțelegere greșită a textului, dar ce pierdem astfel din promisiunile lui Dumnezeu? Eu vreau să păstrez și să îmi însușesc promisiunile despre fericire. Starea sufletului nostru trebuie să fie diferită datorită umblării noastre cu Dumnezeu. Starea sufletului este cu siguranță transformată pentru că suntem în Cristos.

Adevărul că viața creștină este în realitate o viață fericită este neînțeles de multe ori, trecut cu vederea (ceea ce este o adevărată tragedie) și neglijat din cauze misterioase.

Pastorul fericit, dar norocos

Un cititor al unei versiuni anterioare a manuscrisului acestei cărți a spus: „Vreau să știu mai multe despre Tim. Este tipul de om tot timpul fericit.“ Când a citit soția mea aceste cuvinte, nu s-a putut opri din râs. A râs tare, de fapt, stânjenitor de tare, cel puțin pentru mine. Copiii s-au mirat. Apoi ea s-a uitat cu milă la mine și a spus: „Oh, dragul meu!“

Ea mă cunoaște mult mai bine.

Am început să fim prieteni din colegiu înainte ca ea să se întoarcă la Cristos și într-o zi discutam despre credință. Ea a spus: „Credința este pentru mine o formă de gândire pozitivă. Știu că totul se va încheia cu bine. Aceasta este credința.“ Am reacționat imediat. „Poftim? Lucrurile nu se încheie cu bine de la sine. Cei mai mulți oameni din lume duc vieți grele, sunt disperați și fără speranță. Sunt dezamăgiți, victime ale tragediilor și morții.“ A fost fermecată de răspunsul meu.

La scurt timp după ce ne-am căsătorit ne aflam pe plajă și fiecare și-a scos cartea să citească. Soția mea mi-a explicat cu răbdare, dar ferm, de ce nu voi citi cartea *The Sickness unto Death* de Søren Kierkegaard în luna noastră de miere. La începutul relației dintre Abigail și mine, ea era optimista și eu eram pesimistul, dar, totuși, eu mai știam câte ceva despre Domnul. Eu eram morocănos, dar eram mântuit. De ce era greșită această situație?

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că Abigail și-a dăruit viața lui Cristos în ciuda imaginilor pe care i le prezentasem eu despre creștinism. S-a întors cu bucurie la Cristos și a continuat să devină o credincioasă dedicată și matură cu aceeași bucurie. A fost total devotată Domnului și Mântuitorului ei, fiind un exemplu pentru toți cei din jurul ei. Încrederea ei a trecut de la *credința* în credință la credința în Isus Cristos, singurul care ne poate salva din această lume a păcatului.

Convertirea ei, însă, a avut loc în ciuda dispozițiilor mele sufletești schimbătoare și imprevizibile.

Am fost timp de mai mulți ani un tânăr cinic și trist. Divorțul părinților, în ciuda faptului că a fost atât de amiabil pe cât poate fi un divorț, a lăsat răni adânci în mine când eram copil.

Am fost, totuși, binecuvântat de oameni care cunoșteau bucuria Domnului. La Young Life (o organizație creștină care se ocupă de adolescenți) este o infracțiune să-i plictisești pe copiii cu evanghelia. Este „ilegal“ să spui cuiva ce a făcut Isus pentru a-i salva sufletul fără a fi plin de fericire, de entuziasm și de bucurie datorită mântuirii Domnului. Am participat din adolescență la Young Life. M-au dus în tabără și m-au obligat să alunec pe un tobogan uriaș în bazinul de

jos. M-au încurajat să renunț la inhibiții și să particip cu entuziasm la jocuri, oricât de copilărești erau, să râd la scenete și să cânt cântece pe care nu le mai auzisem niciodată. Toate aceste lucruri mi-au deschis inima pentru a-L primi pe Domnul despre care știussem câte ceva, dar pe care-L ignorasem toată copilăria.

Această lucrare pentru adolescenți caracterizată de atât de multă bucurie a avut un impact imens în viața mea. M-am decis că vreau să îi ajut și eu pe alții așa cum am fost eu ajutat, deci am început să învăț cum să fac acest lucru. Bucuria făcea parte din această lucrare și nu era întâmplătoare sau superficială. Era o bucurie adevărată și profundă, cu scopuri precise.

A durat mult timp până când am abordat cu seriozitate fericirea ca și creștin. Credeam că noi suntem oamenii corecți, care au dreptate și cunosc adevărul, nu oamenii fericiți. Suferim și suntem martirizați. Nu zâmbim, nu râdem. În timp ce mă documentam pentru doctorat, am citit despre viețile martirilor și m-am întrebat de ce au zâmbit, au cântat și au arătat ca îngerii când și-au dat viața pentru Isus. Există martiri fericiți? În realitate, în creștinismul primului secol nici nu au existat altfel de martiri.

Citindu-l pe Augustin, m-am întrebat ce a înțeles el prin fericire. A fost un om la fel de terorizat de păcatele lui cum eram și eu și cu o atitudine cel puțin la fel de cinică față de lume ca mine, dar vorbea despre fericire. Este fericirea un scop real și serios al creștinului?

Am predicat și învățat mai mulți ani în mod regulat despre acest subiect: „bucuria Domnului va fi tăria voastră“ (Neemia, 8:10); „Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!“ (Psalmul 144:15); „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!“ (Filipeni, 4:4). Cu toate că suntem realiști cu privire la starea lumii, suntem chemați să ne bucurăm și să sărbătorim.

Putem spune aceste lucruri?

M-am întrebat dacă nu deveneam un predicator al teologiei prosperității. Predicatorii care au transformat credința într-un pretext de atragere a lui Dumnezeu în tabăra lor, pentru împlinirea dorințelor lor proprii, au trecut de o linie a corectitudinii teologice. Eu, însă,

nu am predicat niciodată o astfel de teologie. Predicam despre fața strălucitoare a lui Ștefan când a fost omorât cu pietre, de bucuria plină de extaz a lui Policarp când a fost ars pe rug în Coloseumul roman, despre Isus pe cruce care a iertat și a făcut planuri pentru viitor. Se pare că creștinii sunt cei mai bucuroși atunci când sunt în condițiile cele mai intense ale suferinței.

Există ceva în fericire care învinge fără drept de apel lumea rea din jur.

Există ceva în fericire care învinge fără drept de apel lumea rea din jur. Există ceva în fericirea din Cristos care obține victorii pentru Împărăția Sa. Îl lovește pe diavol direct în față. Dărâmă toate fortificațiile întinericului, eliberează prizonierii și le vestește săracilor vestea bună. Există ceva pătrunzător în fericire. Îmi place acest ceva. „În lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea“ (Ioan, 16:33).

Nu a trecut mult timp și mi-am dat seama că nu sunt singurul care crede acest lucru. Jonathan Edwards a crezut în fericirea lui Dumnezeu și i-a învățat pe oameni despre importanța împărtășirii bucuriei Lui. Richard Foster își încheie cartea despre disciplinele spirituale cu un capitol numit „Disciplina sărbătoririi“. Când am ajuns să-l citesc, mi-am dat seama că întreaga cartea se numește *Celebration of Discipline (Sărbătorirea disciplinelor)*. Cum de nu-mi dădusem seama până atunci? John Ortberg este obișnuit cu fericirea. Are un capitol numit „Ziua bucuriei: Practica sărbătoririi“ în cartea sa *The Life You've Always Wanted (Viața pe care ți-ai dorit întotdeauna; apărută și în limba română)*. El deschide noi dimensiuni ale fericirii în Dumnezeu pe care le bănuiam, dar pe care nu le-am putut articula. John Piper susține cu convingere că trebuie să ne păstrăm bucuria în fața celor mai pătimiși critici ai noștri. Da, a trăi cu Cristos este mult mai bine decât a trăi fără El. Să nu ne temem să afirmăm acest lucru. În fapt, bucuria face parte din mesajul evangheliei.

Eu nu sunt din fire un om fericit. Am început să învăț să practic fericirea.

Isus nu a ținut fericirea ascunsă de noi. O găsim în aproape toate cuvântările Lui. „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea

să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină“ (Ioan, 15:11). Să observăm că Isus nu vorbește doar despre „bucuria Mea, ci și despre „bucuria voastră“, despre care spune că poate fi deplină. Cele două bucurii sunt diferite. Este bucuria lui Dumnezeu și bucuria noastră. Pildă după pildă arată cât de mult a prețuit Isus bucuria.

Dumnezeu a investit în bucuria noastră. Reacția noastră adecvată — și onestă din punct de vedere intelectual și spiritual — este să fim fericiți.

Poate că ar trebui să luăm fericirea în serios.

Interesant? Comanda cartea acum!

Unde este biserica fericită

Darul cel mai mare pe care-l poate oferi biserica societății este o licărire, oricât de trecătoare, a unei cetăți diferite, unde îngerii au o „sărbătoare eternă“ înaintea feței lui Dumnezeu.

Robert Louis Wilken

„Ne uităm doar la predici pe Internet.“

„Poftim?!“

Aceasta este o problemă. Unul dintre liderii grupurilor Law Christian Fellowship de la Universitatea de Drept Virginia și soția lui cu care se căsătorise de curând au renunțat să mai frecventeze biserica. Știam că aceasta era o problemă, dar nu am știut să spun pe loc *de ce* era o problemă.

„Nu mergeți la biserică?“

„Ne-am săturat să mai căutăm o biserică. Oricum, nu stăm aici decât încă doi ani, așa că am decis doar să urmărim predici pe Internet.“

„Dar aveți nevoie de o comunitate. De părtășie. Aveți nevoie de oameni care nu sunt ca voi, sunt mai tineri și mai bătrâni, sunt altfel

decât voi.“ Se părea că nu i-am convins. „În plus, se mai servește și câte un ceai și o gustare.“

Creștinismul este o activitate comunitară. Este un sport de echipă, nu un concert solo. Este contact total cu alți creștini.

Noi formăm un *popor* aflat în căutarea unei bucurii fundamentale. Nu o putem găsi singuri.

Dumnezeu a făcut lucruri extraordinare pentru biserică, lucruri minunate și mărețe. Biserica este mireasa lui Cristos. El a luptat să răscumpere biserica. Ea primește promisiune după promisiune de la Dumnezeu. Pedepsa pe care o merită biserica pentru neascultare a fost preluată de Isus, iar poporul lui Dumnezeu este liber să meargă pe calea spre cer și spre viața eternă doar prin credința în El. Isus a murit și a plătit pedeapsa o dată pentru totdeauna pe cruce. Biserica este un popor salvat, de aceea trebuie să fie o comunitate caracterizată de bucurie și recunoștință. Pentru acest lucru trebuie să fim prezenți la biserică.

Comuniunea creștină este în miezul ei o comuniune plină de bucurie cu Cristos. Acest lucru înseamnă că vom simți tot mai puternic bucuria pe măsură ce ne apropiem de esența a ceea ce este biserica. Isus ne-a adus într-o relație cu El. El a creat comuniunea, ne-a unit cu El în profunzimea ființei Lui. Această realitate ne face fericiți. Este ca un diapazon care, odată lovit, intră în vibrație și pătrunde în toată comunitatea, dând tonul și atrăgându-ne.

Dar trebuie să fim la biserică pentru a simți această fericire.

Desigur, există neînțelegeri și perioade din viața unei biserici caracterizate de tristețe. Viața bisericilor se aseamnă cu alte vieți, cu urcușurile și coborâșurile inerente, dar, indiferent care este starea concretă, actuală, ne putem încălzi la lumina lui Cristos și putem cultiva și apăra o atitudine de fericire și bucurie.

Biserica susține că simbolul ei definitoriu este crucea. Ne întâlnim sub crucea lui Cristos pentru a vesti cea mai semnificativă acțiune care a adus mântuirea. Purtăm cruciulițe la gât și pe tricouri și avem cruci lipite pe mașini. Folosim simbolul crucii pentru a proclama ce a făcut Cristos pentru noi.

Totuși, un zâmbet al nostru poate însemna chiar mai mult pentru lume.

Dumnezeu are motive întemeiate pentru care cere ca poporul Său să fie fericit.

O adunare cum nu mai este alta la fel

Biserica este comunitatea alternativă a lui Dumnezeu adunată pe pământ. Este locul unde creștinii trăiesc o viață alternativă, scapă de legăturile tiranice ale unei existențe determinate de forțe oculte pentru a descoperi libertatea și posibilități nebănuite. Există mai multe reguli în biserică. Aici dispar barierele rasiale și sociale și se poate trăi un mod nou de viață. Prietenia și părtășia care rezultă din frecventarea bisericii sunt imposibile în alte condiții ale vieții și societății. Acest lucru este valabil încă de la nașterea bisericii. Liniile de separare dintre oameni au dispărut și creștinii au spus: „Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu... nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți“ (Coloseni, 3:11).

Biserica primară a fost o adunare atât de diversă de oameni din toate straturile sociale încât autoritățile romane nu au putut înțelege cum de pot trăi ei în armonie. Ce este aceasta? O mișcare politică? O societate funerară? Un club social? Ce îi aduce pe sclavi și pe stăpâni, pe femei și pe bărbați, pe săraci și pe bogați împreună? Nu au putut înțelege și acest lucru i-a tulburat profund de tot pe romani.

Da, recunosc că imaginea pe care am zugrăvit-o este ideală, dar chiar dacă există o anumită diferență între această viziune și realitatea pe care o găsim în fiecare duminică la biserică, idealul rămâne tot acolo, în biserică.

Biserica reprezintă temelia unei vieți noi trăite împreună.

Oricât de frumoasă este această realitate, ea este doar începutul frumuseții extraordinare pe care o întâlnim în aceste comunități. Bisericile sunt templele sacre ale bărbaților și femeilor construite de Dumnezeu Însuși, Proiectantul și Arhitectul. Bisericile ies în evidență în lume, fiind distincte de lume, atrăgând oamenii spre cetatea lui Dumnezeu și mirosind a revoltă împotriva ordinii prezente în lume.

Când suntem în biserică, orizontul minților noastre se lărgiște ca mintea lui Iacov, care a văzut scara dintre cer și pământ, pe care coborau și urcau îngerii. Biserica deschide o fereastră spre o lume mai mare și mai completă decât cea pe care o cunoaștem.

Biserica deschide o fereastră spre o lume mai mare și mai completă decât cea pe care o cunoaștem. Aici găsim un alt mod de viață.

Aici găsim un alt mod de viață. Aici este prezent Dumnezeu. „Cât de înfricoșat este locul acesta!” (Geneza, 28:17).

Când fac călătoriile mai lungi cu mașina admir bisericile pe care le întâlnesc și îmi imaginez laudele care se ridică spre Dumnezeu la fel ca fumul multor focuri de tabără. Din fiecare foc se ridică o coloană de fum, aceste coloane se unesc și formează un nor care umple cerul și trece dincolo, spre cerul lui Dumnezeu. Nu așa se vede de sus? Fiecare adunare sfântă Îi aduce lui Dumnezeu laude și mulțumiri, care se adună și apoi se revarsă în sala tronului de har al lui Dumnezeu. Ce frumos!

La baza fiecărei coloane de laudă, împrejurul oricărui foc din care se înalță aceste coloane, există o comunitate a credinței. Aceștia sunt oamenii fericiți. Se adună, se încălzesc la foc și fețele lor strălucesc în lumina lui. Dumnezeu a adunat toate aceste comunități, fiecare reprezentând o alternativă pentru societatea în care se află. Acest lucru nu este accidental. Dumnezeu le-a creat și le-a așezat acolo unde se află. Unele sunt mari, mai zgomotoase. Altele sunt mai mici și mai liniștite, dar toate, mici sau mari, au un foc autentic în ele.

Dumnezeu le-a așezat astfel încât oamenii pierduți din toate locurile pot vedea focul sau pot simți mirosul fumului, ori pot auzi cântecele pline de bucurie ale comunității alternative a lui Isus Cristos și pot fi, astfel, atrași spre lumina și căldura lui Cristos.

Acesta este planul lui Dumnezeu, nu al nostru. Așa lucrează Cristos și acum în această lume pentru a-i căuta și a-i mântui pe cei pierduți. Aceasta este biserica fericită.

Bucuria este o resursă nefolosită azi de biserică. Bucuria simplă. Bucuria durabilă. Cântecele pline de bucurie și părtașia la o ceașcă de ceai și de cafea după slujbă. Adunarea în jurul focului laudelor

autentice. Nu sunt necesare nici bogăția, nici statutul social, ci orice biserică, oriunde s-ar afla și oricare ar fi mărimea ei, numărul și pregătirea lucrătorilor ei, se poate bucura de această realitate.

Bucuria, la fel ca mierea, are același gust indiferent dacă ești rege sau sărac. Nu contează dacă te afli pe un iaht pe Marea Mediterană în briza mării sau într-o mină de cărbuni și îți deschizi pachetul cu gustare. Atunci când mierea îți atinge limba, este la fel de dulce. Așa este și bucuria.

Și-a pierdut biserica ta gustul pentru bucurie și fericire?

Ce s-ar întâmpla dacă fiecare biserică din fiecare localitate ar deveni comunitatea alternativă fericită cunoscută pentru bucuria ei și atunci când un străin s-ar apropia de focul laudelor ei ar fi imediat impresionat de atmosfera de bucurie și de fericire? Ce s-ar întâmpla cu acești străini de biserică dacă ar pleca de la adunare cu gustul dulce al bucuriei adevărate?

Aceasta este biserica fericită. Merită să ne străduim să o avem.

Unde se găsește biserica fericită

Unde se găsește biserica fericită? S-ar putea să fie mai aproape de tine decât crezi. Am putea fi ispitiți să fugim din propriile noastre biserici cu probleme în căutarea unei comunități alternative atât de fericite încât iese în evidență într-o lume de nemulțumiți. (Există astfel de biserici!) Totuși, cred că majoritatea dintre noi trebuie să se dedice creării și restaurării unui popor fericit al lui Dumnezeu acolo unde ne aflăm. Multe biserici și-au pierdut fericirea autentică în Cristos și bucuria rămâne resursa *nefolosită*. Dar fiecare biserică are tot ce este necesar pentru a fi fericită.

Este datoria noastră să ne regăsim fericirea. Dar cum?

Dumnezeu a imprimat deja bucuria în noi. Bucuria este prezentă. Dumnezeu a dăruit bisericii tot ce este necesar pentru a-I fi loială lui Cristos.

Întrebarea *de ce* are multă forță. *De ce* este o întrebare care ne stimulează gândirea. *De ce* este întrebarea legată de scopuri, intenții și semnificații profunde. Oamenii pot suferi aproape orice, oricât de

mult, dacă știi de ce suferă. Oamenii se bucură atunci când știi de ce fac activitățile obișnuite din viața bisericii.

Așa cum spune Simon Sinek, Martin Luther King Jr. nu este faimos pentru cuvântarea lui cu titlul: „Am un plan“, ci pentru cea cu titlul: „Am un vis.“ Un vis este o viziune a viitorului, scopurilor și destinației. El oferă semnificație.¹

Comunitatea care știe de ce face ceea ce face va fi inundată de bucurie și de fericire. Bisericile pot învăța din acest fapt. Una din căile cele mai ușoare și mai rapide de a apela la resursa nefolosită a bucuriei în comunitatea credinței este să ne aducem aminte unii altora *de ce* facem ceea ce facem.

Billy Graham a spus: „Creștinii trebuie să se bucure. Pentru a face acest lucru nu este necesar decât să te gândești la lucrurile extraordinare pe care le-a făcut Dumnezeu pentru tine.“² Nu pare a fi o sugestie, ci o poruncă, la fel cum 1 Tesaloniceii, 5:16 ne poruncește: „Bucurați-vă întotdeauna.“ Autorii Catehismului de la Westminster ne învață că „bucuria spiritului“ este o datorie legată de porunca a șasea: „Să nu uci.“³ Probabil că ei au considerat bucuria un lucru atât de serios încât au susținut că opusul ei este crima. Fericirea din comunitatea credinței este un lucru serios. Trebuie să considerăm fericirea din comunitate drept o poruncă a lui Dumnezeu, valoroasă și importantă pentru fiecare biserică.

Da, ni se poruncește să fim biserica fericită, poporul fericit al lui Dumnezeu. Este datoria noastră să ne bucurăm, pentru că Dumnezeu a făcut lucruri extraordinare pentru noi. Dar este oare posibil să comanzi unui om să fie fericit? Este drept să-l obligi să aibă această stare sufletească spunându-i că aceasta este datoria lui? Noi nu putem comanda în mod direct emoțiilor noastre. Nimic nu este mai descurajant pentru un om decât să-i spui să fie fericit atunci când nu este deloc fericit. Oamenii cei mai vulnerabili din punct de vedere emoțional dintre noi pot fi împinși spre disperare.

C.S. Lewis i-a scris prietenului său Sheldon Vanauken: „Este o datorie creștină, așa cum știi, ca toți să fie atât de fericiți cât pot fi.“⁴ O datorie creștină! Cuvintele lui par a ne spune să comandăm emoțiilor

noastre să experimenteze doar fericirea. Totuși, același C.S. Lewis mai spune: „O obligație de a avea o emoție ne poate îngheța sentimentele.”⁵ Ne putem obliga să fim fericiți la fel cum putem obliga soarele să răsară.

Fericirea nu poate fi forțată, dar nu este posibil ca stările noastre sufletești să fie rezultatul activităților și lucrurilor cărora le acordăm atenție?

Simțim ceea ce simțim pentru că gândim ceea ce gândim și avem capacitatea de a alege care să fie conținutul gândurilor noastre. Simțim ceea ce simțim pentru că facem ceea ce facem și avem capacitatea de a ne alege activitățile.

„[S]ă vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre“, scrie Pavel în Romani, 12:2. Este un bun loc de pornire. Putem selecta direcția în care se îndreaptă atenția noastră și în care merg gândurile noastre, iar stările sufletești și emoțiile noastre vor urma (în cea mai mare parte). Dacă aceasta este realitatea, *atunci* înseamnă că avem o datorie?

De asemenea, sunt și câteva activități pe care le putem alege de liberat. Pavel mai spune: „să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“ (Romani, 12:1). Eugene Peterson ne învață: „Ne putem schimba sentimentele prin *acțiune* mai repede decât ne putem schimba acțiunile prin *sentimente*.”⁶

Pe lângă cunoașterea semnificației și importanței activităților obișnuite din viața bisericii, mai există și o participare cu spirit de sacrificiu la activitățile obișnuite ale bisericii. Mă voi închina, voi cânta, voi participa la acea slujbă, voi studia pasajul din Scriptură indicat și voi râde la gluma răsuflată pe care pastorul a folosit-o a cincea oară în predicile lui (te rog, fă așa!). Sunt dedicat manifestării fericirii de către comunitatea mea chiar și atunci când nu mă simt prea fericit. Nu este alegerea unei activități o datorie?

Forțarea emoției fericirii în biserică poate fi la fel de inutilă cu încercarea de a deplasa o sfoară împingându-o, dar leagă sfoara respectivă de gândurile bune și, cine știe... poate se va deplasa.

Așadar, în loc să cauți biserica fericită, fii gata să cultivi atmosfera fericirii în biserica în care te afli. Ai toate instrumentele la dispoziție.

Este necesar să începem discuțiile despre fundamentul și motivele fericirii profunde. Așa cum ne aduce aminte Billy Graham, „nu este necesar decât să te gândești la lucrurile extraordinare pe care le-a făcut Dumnezeu pentru tine.“ Să ne amintim ce a făcut Dumnezeu pentru noi. La fel ca versetul din Psalmul 126:3, trebuie să repetăm: „Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi și de aceea suntem plini de bucurie.“

Biserica este adunarea credincioșilor răscumparați de Isus Cristos. Suntem chemați din întuneric la lumina eternă; am auzit evanghelia mântuirii, am crezut în Isus Cristos, am primit Duhul Sfânt ca pecete și garanție a mântuirii. Biserica este acel popor pentru care mânia lui Dumnezeu s-a transformat în dragostea lui Dumnezeu. Când vorbește despre biserică, Biblia spune că Isus a murit pentru noi atunci când încă eram dușmanii lui Dumnezeu. Atunci când nu meritam nimic altceva decât condamnarea eternă din mâna lui Dumnezeu pentru că ne aflam printre cei care s-au răzvrătit împotriva legii și conducerii lui Dumnezeu, Dumnezeu ne-a arătat dragoste trimițându-L pe Fiul Său, Isus Cristos. Suntem poporul pentru care acum nu mai este nicio „osândire“, ci suntem făcuți neprihăniți prin credința în Isus Cristos și în lucrarea Lui pentru noi. Bisericii i se promite o moștenire eternă, protejată de mâna lui Dumnezeu în cer, unde nimic nu o poate distruge. Viața eternă este moștenirea noastră. Biserica este acest grup de oameni.

Biserica este singurul grup de oameni din lume care nu vor suferi consecințele eterne ale păcatelor și greșelilor lor. Aceste consecințe au fost suportate de Altcineva și noi primim darul vieții eterne în locul morții, pedeapsa cuvenită păcatului nostru. Membrii bisericii au Cuvântul lui Dumnezeu pentru călăuzire și lumină în viață. Nu ne împiedicăm în întuneric, ci umblăm în lumina lui Dumnezeu în toate lucrurile. Aducem roade la timpul cuvenit, frunzele noastre nu se vestejesc niciodată, ci tot ce facem este binecuvântat.⁷

Aceste binecuvântări nu reprezintă decât începutul promisiunilor remarcabile ale lui Dumnezeu pentru poporul Său. Sunt adevărate aceste promisiuni? Dacă nu, bine, ne oprim aici, dar dacă sunt

adevărate, atunci există un cuvânt care definește poporul pentru care aceste promisiuni sunt valabile: *fericit*.

Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie,
și limba de cântări de veselie.

Atunci se spunea printre neamuri:

„Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!”

(Psalmul 126:2)

Până și *neamurile* au ceva de spus atunci când văd biserica primind binecuvântările lui Dumnezeu: străinii se uită și sunt uimiți. Biserica gustă bunătățile pregătite de Dumnezeu și se bucură de promisiunile Sale. Biserica adevărată este fericită.

Lumea va desconsidera promisiunile evangheliei atunci când privește biserica și vede oameni necăjiți și triști în ea. Ce s-ar întâmpla, însă, dacă locuitorii orașului tău s-ar uita cu atenție la biserica ta și ar vedea oameni cu adevărat fericiți?

Dumnezeu dorește ca lumea să vadă poporul Său fericit. Dacă biserica I se închină lui Dumnezeu și este fericită, atunci lumea privește la biserică și se întrebă: *Ce-i face atât de fericiți?* Aceasta este dorința lui Dumnezeu. Promisiunile și minunile lui Dumnezeu au scopul să creeze un popor care să reprezinte bunătatea lui Dumnezeu, un popor scufundat în harul și îndurarea Lui, pasionat de gloria Lui.

Toți însetăm după fericire

Oamenii din jurul nostru sunt gata să caute fericirea. Noi, biserica, trebuie să avem răspunsul pentru căutarea lor. Poporul fericit al lui Dumnezeu trebuie să cunoască soluția care potolește setea omenirii după fericire.

„Toți oamenii caută fericirea, a scris Blaise Pascal. Fără excepție. Oricare ar fi metodele folosite, toți oameni se străduiesc pentru atingerea acestui scop... Aceasta este rațiunea de a fi a fiecărui om.”⁸

Dorința de a fi fericit este motivația secretă și fundamentală a tuturor deciziilor pe care le luăm în viață. Nu fac apologia caracterului moral, nobil sau corect al căutării fericirii. Nu susțin că urmărirea

fericirii este bună sau virtuoasă. Căutarea fericirii este *un fapt de viață*. Aceasta este caracteristica omenirii: vrem să căutăm fericirea. Este natura noastră.

Dorința de a fi fericit este motivația secretă și fundamentală a tuturor deciziilor pe care le luăm în viață.

Aristotel a spus: „Considerăm fericirea lucrul cel mai dorit dintre toate.”⁹ Dorim alte lucruri în speranța că ne vor face fericiți, dar căutăm fericirea de dragul fericirii. Dumnezeu a imprimat în noi această dorință puternică după

fericire. Nu este rezultatul căderii în păcat. La fel ca apa care umple toate cavitățile în care ajunge la același nivel și ca aerul care umple vidul, sufletele noastre aleargă după fericire.

Faimoasele cuvinte ale lui Augustin de la începutul cărții sale *Confesiuni* se referă puțin la acest adevăr: „[Doamne], ne miști astfel încât laudarea Ta să ne poată aduce bucurie pentru că ne-ai făcut și ne-ai atras spre Tine, iar inimile noastre sunt neliniștite până când nu-și găsesc odihna în Tine.”¹⁰

Augustin spune că suntem creați cu anumite dorințe profunde și că ele ne conduc spre Dumnezeu, fiind nesatisfăcuți până când nu ajungem la El. El vorbește despre toate calitățile sale înnăscute când era tânăr, chiar dacă nu a fost creștin. A avut dorința de a se proteja, știind în mod oarecum inconștient că viața este mai bună decât moartea, existența mai bună decât non existența. Nu-i plăcea să fie înșelat, dar îi plăcea să aibă dreptate — „mă desfătam în adevăr”. Îi plăceau prietenii și „fugea de durere, tristețe și ignoranță.” Toate aceste lucruri, a spus Augustin, „sunt daruri de la Dumnezeul meu. Nu le am de la mine, dar sunt bune și toate la un loc fac din mine ceea ce sunt.” Aceste calități erau prezente în el înainte ca el să devină creștin și l-au făcut să-și dorească anumite lucruri, lucruri bune. Problema, a spus el, nu era dorința însăși, ci modul în care am căutat să o satisfac.

Dar păcatul meu a fost acesta, că am căutat plăcerea, frumusețea și adevărul nu în El, ci în mine însumi și în celelalte creaturi ale Sale, iar căutarea nu m-a dus la ele, ci la durere, confuzie și greșeală. Dumnezeul meu, în care este toată

satisfacția, gloria și încrederea mea, Îți mulțumesc pentru darurile Tale și Te rog păzește-mă pe mine și păstrează-le pentru mine. Păzește-mă și pe mine.¹¹

Augustin avea dorințe înnăscute de a fi satisfăcut, corect și de a cunoaște, adică avea dorința înnăscută de a fi fericit. Aceste dorințe se aflau în el cu mult timp înainte ca să-L cunoască pe Cristos. Păcatul nu este existența acestor dorințe, ci lucrurile prin care a căutat să și le satisfacă, în loc să-L caute pe Dumnezeu. Dumnezeu ne-a creat cu dorința de a fi fericiți și împliniți. Natura noastră cere să fim fericiți. La fel ca dorința după eternitate și viața veșnică — „El... a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei“ (Eclesiastul, 3:11) — avem dorința înnăscută de a fi fericiți, iar Augustin a descoperit adevărul că această dorință poate fi satisfăcută numai când venim la Cristos. Sufletul său a continuat să fie neliniștit până când nu și-a găsit odihna în Mântuitorul Său.

Dorința după fericire și pace este inerentă fiecărei ființe umane.

Desigur că oamenii vor să fie fericiți. Desigur că urmăresc fericirea. Este miezul tuturor deciziilor pe care le iau. Noi nu suntem diferiți, chiar dacă suntem creștini. Dorința de a fi fericit nu este păcătoasă în ea însăși. Păcatul ne duce în direcțiile greșite atunci când urmărim fericirea. Păcatul denaturează dorința noastră după fericire și o transformă într-o vânătoare fără speranță după satisfacerea proprie, dar dorința de a fi fericit nu este un păcat și căutarea fericirii face parte din umanitatea noastră.

Refuzul de a recunoaște această realitate este doar nebunie și afectează mărturia noastră în lume. Căutarea fericirii nu este greșită, căutarea greșită a fericirii — urmărirea lucrurilor nebunești — este o nebunie.

Creștinii nu trebuie să renunțe la căutarea fericirii, ci trebuie să fie diferiți de lume căutând fericirea cu pasiune acolo unde se găsește. Găsirea fericirii în Cristos înseamnă că suntem pregătiți să prezentăm lumii soluția. Vrei fericirea? Aici o vei găsi!

De ce să ascundem adevărul simplu că noi credem că fericirea se găsește într-o viață trăită pentru Isus? Filozoful Dallas Willard scrie:

„Isus nu ne refuză împlinirea personală, ci ne arată singura cale de a o obține. În El «ne găsim viața».“ Așadar, lepădarea de sine a vieții creștine „este întotdeauna renunțarea la eul nostru mai mic pentru o ființă eternă, mai mare, eul nostru așa cum a dorit Dumnezeu să fie atunci când te-a creat. Încrederea în această realitate înseamnă împlinirea cuvintelor din 1 Petru, 1:8: «vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită».”¹²

Biserica este poporul care cunoaște bucuria negrăită și strălucită găsită după lepădarea de sine și dedicarea totală lui Cristos. Lumea caută și caută fericirea și este dezamăgită de tot. Când sufletele pierdute, atât de flămânde după bucurie încât le este greu să mai creadă în ea chiar și atunci când o văd, vin la biserica ta, ce vor găsi?

Arta fericirii

Profesoara Ellen Charry de la seminarul Princeton a scris *God and the Art of Happiness*, în care susține că am abandonat lunga tradiție creștină de căutare a fericirii. Urmărirea fericirii era o discuție regulată și o căutare nobilă în biserica primară. La fel ca toate filozofiile apărute pe scena lumii, urmașii lui Isus credeau că se află pe drumul spre o viață împlinită și fericită dacă-L urmează pe Cristos. De fapt, siguranța lor cu privire la fericire era atât de puternică încât durerile și sacrificiile îndurate în urmarea lui Isus erau considerate lipsite de valoare prin comparație cu greutatea eternă a gloriei lui Cristos din care gustaseră deja. Profesoara Charry scrie în cartea ei că creștinismul și-a pierdut acest accent al credinței pentru că creștinii și-au pierdut spiritul de sacrificiu și de renunțare la sine după încetarea perioadei de persecuție, lucru ironic, de fapt.

Toți creștinii ajung să se confrunte în cele din urmă cu întrebarea: Trăim sau murim? Nu înseamnă urmarea lui Cristos moartea față de sine? Pavel a scris: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu“ (Galateni, 2:20). Da, urmarea lui Isus cere supunerea vieților noastre înaintea Lui. Înseamnă moartea față de sine însuși. Acceptarea ca tot ce înseamnă viața noastră să fie adusă ca sacrificiu lui Cristos.

Apoi Pavel spune: „Și viața pe care o trăiesc acum...” *Cum? Am crezut că ai murit!* Dar Pavel mai spune: „trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“ (Galateni, 2:20). Există o viață nouă după răstignire, după moartea față de sine. Viața din Cristos începe să se manifeste și acum viața trăită în trup este trăită prin credința găsită în dragostea lui Dumnezeu. Această viață este atât de puternică încât nicio experiență, durere sau suferință de pe pământ nu o poate disloca din solul bucuriei în care a fost plantată. Acesta este motivul pentru care Pavel poate spune că era dispus să sufere totul pentru Cristos. Viața lui Îi aparținea lui Dumnezeu.

Ce scopuri avem noi creștinii? Căutăm viața sau moartea? Viața, desigur! Chiar dacă trebuie să trecem prin moarte — moartea față de sine — ajungem la viață. Finalul este o viață de bucurie în Dumnezeu, nu de tristețe și de mizerie.

Căutarea după fericire a primilor creștini s-a îndepărtat de la calea ei normală. Căutarea creștină după ce este mai bun în viață a făcut loc hedonismului secular și egoismului.

Creștinismul s-a schimbat ca religie în secolul al IV-lea de la o minoritate persecutată și victimizată la o majoritate acceptată și lăudată. Creștinismul a fost practicat la cele mai înalte nivele, chiar de către împăratul roman. A fost o schimbare majoră.

Pe măsura trecerii timpului, creștinii au început să se bucure de confortul prestigiului și succesului lumești. Fericirea găsită odinioară în Cristos, chiar prin suferință și martiraj, era acum o versiune superficială, facilitată de vin, cântec și relaxare. Bogația și succesul ofereau fericirea imediată. Oamenii urmăreau fericirea în moduri superficiale și, de aceea, au devenit egoiști și nu erau niciodată cu adevărat satisfăcuți. Pentru a îndrepta această stare, unii creștini au îmbrățișat tipare stricte și aspre caracterizate de autoflagelare și alte practici ascetice. Conducătorii monastici se lăudau cât de mult abuzau de trupurile lor prin aceste practici și când mureau de malnutriție sau de alte boli cauzate de neglijarea intenționată a trupului, urmașii lor

lăudau austeritatea în care au trăit. Urmașul lui Cristos nu trebuie să fie egoist.

Desigur că nu trebuie să fim egoiști, dar, cu toate acestea, ni se cere să căutăm fericirea, alternativa fiind autodistrugerea. Am fost creați pentru a avea rădăcini adânci în solul bucuriei. Există o diferență între egoismul nesănătos și dragostea adecvată de sine. Avem datoria să ne îngrijim de noi, recunoscând adevărul că Dumnezeu ne-a dat responsabilitatea de a ne ocupa cu dragoste de noi înșine. Ne simțim stânjeniți să afirmăm că urmărim fericirea și sănătatea în urmarea lui Isus, dar, desigur, așa facem. Avem motive întemeiate să fim fericiți. Există o temelie solidă a bucuriei în viețile noastre. Există modalități prin care putem fi înrădăcinați în acest sol al bucuriei și aceste modalități au scopul de a ne face fericiți.

Analizând gândirea creștină de-a lungul secolelor până în prezent, profesoara Charry arată că marii gânditori creștini au afirmat că fericirea adevărată se găsește în cunoașterea lui Dumnezeu și în slujirea scopurilor Lui.

Mântuirea este un mod de viață excelent care aduce mari recompense personale pentru că duce la progresul scopurilor lui Dumnezeu pentru creația Sa... Fericirea înseamnă pentru creștini să fii vindecat de Isus cu și prin înțelepciunea dragostei. Biserica îi pregătește pe oameni să caute viața eternă pentru ca Dumnezeu să Se bucure de lucrarea mâinilor Lui.¹³

Bucuria Domnului este tăria noastră. Dumnezeu este fericit când răspundem chemării Sale, Îl urmăm și suntem mântuiți de El, lăsându-L, astfel, să ne vindece suficient de mult pentru a putea fi folosiți de El în lucrarea de răspândire a dragostei Sale. Dumnezeu Se bucură foarte mult când reacționăm astfel și noi simțim bucuria Lui. Ajungem și noi fericiți. Oamenii cu care mergem împreună la biserică știu deja acest adevăr. Ei doresc fericirea. Ei tânjesc să aibă în viață temelia puternică a bucuriei și manifestările concrete ale fericirii. Nu este necesar să mergem în alte părți pentru a găsi biserica fericită, trebuie doar să lăsăm ca biserica noastră să-și exprime fericirea pe care o are deja.

Descoperirea comorii pe care o avem

Isus a spus pilda despre găsierea unei comori de mare valoare. În Matei, 13, El ne învață astfel: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea.“

Autorul și pastorul John Piper a găsit în această pildă simplă adevărul evangheliei care i-a definit lucrarea de peste 30 de ani. Am putea crede că este un lucru oribil să sacrificăm tot ce avem pentru a-L avea pe Isus. Am putea crede despre creștinism că înseamnă: a renunța la tot ce vrem în schimbul unor lucruri mai nobile, a ne sacrifica pe noi înșine și fericirea noastră pentru că aceasta cere Dumnezeu de la noi. Așa a crezut Piper când a fost tânăr. Era convins că va trebui să strângă din dinți și să se dedice unei vieți nefericite, mizerabile, pentru că așa îi cerea Dumnezeu. Credea că trebuie să procedăm ca omul din pildă, să vindem tot ce avem pentru Isus; să adunăm tot ce însemna ceva pentru noi și să aruncăm la gunoi. Poate că acestea sunt nefericirea și tristețea necesare vieții creștine și numai așa evităm iadul.

Dar teoria aceasta este infirmată de trei mici cuvinte din pildă: *de bucuria ei*.

Piper nu a putut înțelege acest concept. De ce spune Isus că omul a vândut totul cu bucurie? Putea înțelege că sacrificiul era făcut din sentimentul datoriei, al obligației: „datorită obligației“. Totuși, omul din pildă nu a vândut tot ce avea cu tristețe, părere de rău și renunțând la orice speranță pentru a-I dovedi lui Dumnezeu că merita să intre în Împărăție. Pilda nu spune acest lucru, ci spune că a făcut tot sacrificiul *de bucuria ei*.

De ce? Pentru că a găsit adevărul evangheliei și știe că valorează mai mult decât orice altceva. Când găsim bucuria adevărată care învinge lumea, am găsit promisiunile lui Dumnezeu nu numai pentru mântuirea eternă, ci și pentru o viață satisfăcătoare și împlinită aici și acum. Omul din pildă vinde tot ce are *de bucuria* a ceea ce știa — că are credința — că a făcut un schimb extraordinar de favorabil. Comoara are o valoare mai mare decât tot ce posedă el înainte. Este comoara care valorează totul.

Când găsim bucuria adevărată care învinge lumea, am găsit promisiunile lui Dumnezeu nu numai pentru mântuirea eternă, ci și pentru o viață satisfăcătoare și împlinită aici și acum.

Înțelegerea pildei a schimbat viața lui Piper, lucrarea lui și a avut efecte extraordinare asupra multor oameni cărora le-a predicat. Viața creștină nu este o chemare la o viață mizerabilă, ci se bazează pe bucurie. Scopul ei este să aducă bucurie. Este condusă de bucurie. Este o bucurie deplină. Este o viață fericită, fericită, care începe acum și continuă etern dincolo.

Așadar, unde este biserica fericită? Este ascunsă chiar în fața ochilor noștri. La fel ca scurta expresie *de bucuria ei*

din pildă, comoara era ascunsă de John Piper la lumina zilei. Unde este biserica fericită? În comunitatea pe care o cunoaștem și o iubim.

Piper spune: „Cei mai fericiți oameni de pe pământ sunt oamenii care au experimentat taina lui «Cristos în [ei] nădejdea slavei» (Coloseni, 1:27).¹⁴ Biserica trebuie să-și înrădăcineze gândirea colectivă, cultura ei și atmosfera tuturor adunărilor ei în bucuria supremă a lui Dumnezeu. Oamenii cei mai fericiți de pe pământ — noi suntem.

Vrea Dumnezeu să fim fericiți? Dumnezeu este *pentru noi*, nu împotriva noastră. Dumnezeu vrea pentru noi fericirea eternă. Dumnezeu deschide căi largi pentru fericirea noastră. Dumnezeu a luptat, luptă și va lupta pentru a aduce împlinirea bucuriei, fericirii, păcii și odihnei.

Dumnezeu a croit calea fericirii de la El până la noi. Acum este datoria noastră să umblăm cu toată hotărârea pe această cale înapoi, de la noi spre Dumnezeu. „Pentru că scopul nostru trebuie să fie întotdeauna să ajungem la acea stare de fericire în care niciun necaz să nu ne tulbure și nicio învățatură falsă să nu ducă în rătăcire“, a scris Augustin.¹⁵

Aceasta este temelia fericirii din bisericile noastre. Dumnezeu ne-a chemat să alcătuim poporul Său și ne învață calea vieții veșnice. Dumnezeu este bun, pur și sfânt. Dumnezeu nu este rău, supărat, posomorât sau plin de amărăciune. Mânia lui Dumnezeu este reacția Lui sfântă împotriva răului pentru că răul ne jefuiește de viața adevărată și eternă. Dumnezeu, prin natura Sa, a decis să fie plin de dragoste și

de har față de noi, fapt dovedit prin apogeul morții propriului Său Fiu, Isus Cristos, pe cruce pentru noi. Putem fi în adâncul ființei noastre bucuroși, cunoscând fericirea autentică și profundă pentru că un Dumnezeu bun și fericit ne-a creat să fim poporul Lui.

Să vedem acum ce putem face împreună.

Aici poti comanda cartea! Click!

Despre autor

Tim McConnell este pastorul principal al bisericii Eastminster Presbyterian Church din Marietta, statul Georgia. Are un doctorat în teologia creștină timpurie obținut la University of Virginia. El și soția lui, Abigail, au o fiică, trei fii și un câine fericit (în cea mai mare parte a timpului).

viața ucenicului

Cartea *Chemați să fie sfinți* a lui Gordon T. Smith se adresează tuturor creștinilor serios interesați de sfințirea lor și are, în plus, un efect eliberator: ne arată ce este adevărata sfințenie biblică și ne ferește de perspectivele adesea împovărătoare ale oamenilor.

Pornind de la o concepție biblică despre sfințire și obiectivul ei final, Smith prezintă convingător patru semne distinctive ale sfințeniei: înțelepciunea, sfințenia vocațională, dragostea și bucuria.

„Cartea *Chemați să fie sfinți*, scrisă de profesorul Gordon T. Smith, este o chemare la maturitate creștină ce se adresează întregii comunități creștine, atât tinerilor, cât și celor de vârstă mijlocie și celor în vârstă. Autorul realizează o teologie comprehensivă a vieții creștine dintr-o perspectivă biblică și răspunde la cele mai semnificative întrebări legate de începutul, scopul și mijloacele maturizării creștine, precum și de rezultatul final al maturizării creștine. Printr-un studiu remarcabil, autorul ne invită la a trăi viața nouă în Hristos ca rezultat al participării dinamice la viața lui Isus Hristos. Cartea reprezintă o resursă importantă pentru bisericile creștine care doresc să ia în serios chemarea la maturizare și transformare spirituală ca ucenici ai lui Hristos.“

Daniel Mari □

rector, Institutul Teologic Baptist București

www.nouasperanta.ro/chematisafiesfinti

viața bisericii

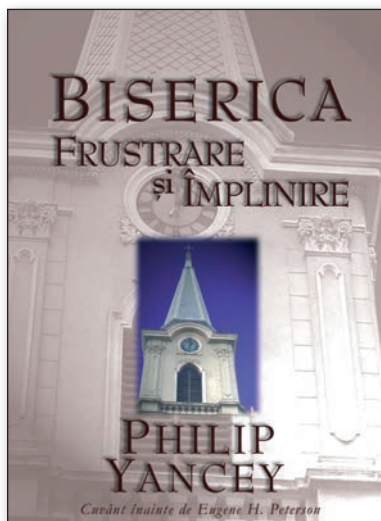
Deși poate că mulți cred că acest titlu nu ar trebui să existe, el exprimă totuși o realitate. Biserica ne creează și frustrări, dar, în cele din urmă tot ea ne aduce adevărata împlinire.

Poate că și tu te-ai întrebat dacă merită efortul și deranjul să fii activ într-o biserică locală, sau poate că te-ai retras din cauza unor aspecte care te-au deranjat. Rămâne, deci, întrebarea: de ce să ne deranjăm cu biserica?

Cunoscutul autor Philip Yancey răspunde acestei întrebări împărtășindu-ne câteva episoade din propria lui experiență legată de biserică, nemulțumirile și, după un timp, împlinirea pe care a găsit-o devenind membru activ al unei biserici locale.

În această relatare candidă, care ne face să ne gândim cu toată seriozitatea la relația noastră cu biserica locală, Yancey prezintă motivele care l-au determinat să renunțe la scepticism și să participe din toată inima la viața unei biserici locale. Cu toată sinceritatea și obiectivitatea, el face un echilibru între erorile umane și caracterul unic al bisericii ca trup al lui Cristos.

O carte pătrunzătoare în care Philip Yancey îi ajută pe cititori să-și examineze nevoia găsirii unei comunități în care să se regăsească. Biserica este această comunitate a împlinirii, deși uneori poate produce frustrări.

www.nouasperanta.ro/bisericafrustrareimplinire

viața ucenicului

Cartea se adresează tuturor creștinilor pasionați de impactul bisericii în societate, dar și puțin frustrați de realitatea acestui impact. Tim Morey analizează climatul cultural în care este chemată biserica să evanghelizeze lumea. Concluzia este că societatea a intrat în postmodernism, caracterizat de punerea la îndoială a adevărului, de relativismul moral și de pluralismul religios. Dar, în același timp, societatea postmodernă este flamândă după transcendență, recunoscând că există o realitate

spirituală, după comunitate, dat fiind hiperindividualismul predominant astăzi, și după găsirea unui scop valoros al vieții.

Pentru ca biserica mileniului trei să-și îndeplinească misiunea, trebuie să-și schimbe perspectiva despre evanghelizare, să nu o mai separe de formarea de ucenici, ci să o privească drept un proces neîntrerupt cu scopul declarat de a face ucenici. Desigur, abordarea autorului este atât teologică, cât și practică, bazată pe înființarea mai multor biserici. El descrie cele trei mari domenii ale bisericii, slujba comună de închinare, dezvoltarea în grupuri de părtășie și acțiunile sociale. Abordarea lui este echilibrată, atrăgătoare, convingătoare și utilă pentru orice creștin interesat de impactul bisericii lui în societate.

www.nouasperanta.ro/intrupareacredintei

viața bisericii

„Criza principală a bisericii este o criză a produsului“ (Bill Hull). „Produsul“ bisericii îl reprezintă ucenicii lui Isus, total devotați Domnului lor, cu spirit de inițiativă și capabili să se multiplice, ducând, astfel, la existența unui lanț intergenerațional al formării de ucenici. Greg Ogden ne prezintă cu o claritate dezarmantă un proces biblic, simplu și eficient de transfer al vieții lui Cristos de la un urmaș al Său la altul.

Viziunile mari mor din lipsa abordării aspectelor practice ale transpunerii lor în realitate. Greg Ogden și-a început lucrarea creștină în colegiu, lucrând cu elevii de liceu și beneficiind de un alt tânăr care i-a fost mentor. A fost începutul unui drum neanticipat, dar cu rezultate extraordinare. Și-a luat doctoratul în domeniul formării de ucenici. După analizarea bazei biblice, a trecut la experimentarea formării de ucenici în grupuri de zece, de trei și individual, de la om la om.

Cartea *Formarea de ucenici transformă biserica*, prezintă experiența câștigată în sute de triade de-a lungul anilor, precum și experiența rețelilor de triade rezultate prin multiplicarea triadelor inițiale. În ea vei descoperi viziunea biblică a bisericii, reprezentată de mandatul lui Isus de a merge să facem ucenici și modalitățile practice de punere în aplicare a acestei porunci divine.

www.nouasperanta.ro/formareadeucenici